

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 420/2012-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. D. Š., N., zastúpenej advokátom Mgr. R. K., N., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava II č. k. 52 C 182/2008-228 z 30. septembra 2009, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 5 Co 107/2010-303 z 3. mája 2011 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 145/2011 z 29. februára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. D. Š. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. júla 2012 doručená sťažnosť Ing. D. Š., N. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 52 C 182/2008-228 z 30. septembra 2009, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 107/2010-303 z 3. mája 2011 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 145/2011 z 29. februára 2012.

Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľka podala okresnému súdu žalobu z 18. júla 2008, ktorou sa domáhala určenia neplatnosti dohody o rozviazaní pracovného pomeru uzatvorenej so spoločnosťou S., a. s., B. (ďalej len „odporca“), ako zamestnávateľom, podľa ktorej mal jej pracovný pomer u odporcu skončiť 2. júna 2008. Okresný súd rozsudkom č. k. 52 C 182/2008-228 z 30. septembra 2009 návrh sťažovateľky zamietol.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podala sťažovateľka odvolanie, na základe ktorého krajský súd rozsudkom č. k. 5 Co 107/2010-303 z 3. mája 2011 rozhodnutie okresného súdu potvrdil.

Proti potvrdzujúcemu rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie (zo 6. júla 2011), ktoré odôvodnila poukazom na § 241 ods. 2 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), t. j. že v súdnom konaní došlo k vade uvedenej v § 237 písm. f) OSP, ako aj s poukazom na § 241 ods. 2 písm. c) OSP, t. j. že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Najvyšší súd o dovolaní sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu č. k. 5 Co 107/2010-303 rozhodol uznesením sp. zn. 2 Cdo 145/2011 z 29. februára 2012 tak, že dovolanie sťažovateľky odmietol.

Sťažnosťou doručenou ústavnému súdu sťažovateľka napáda rozhodnutia všetkých označených všeobecných súdov.

Rozhodnutiu okresného súdu sťažovateľka vytýka, že ním jej bola odňatá možnosť konať pred súdom a že je nedostatočne odôvodnené.

V konkrétnostiach sťažovateľka uvádza: *«To, že sa sťažovateľke, ako navrhovateľke a účastníkovi konania rozsudkom súdu prvého stupňa odňala možnosť konať pred súdom, sťažovateľka v odvolaní odôvodnila tým, že samotné odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa je nezrozumiteľné a tým aj následne nepreskúmateľné, nakoľko sťažovateľke, ako účastníkovi konania nedovoľuje posúdiť, ako súd prvého stupňa túto jej vec vyložil, ako aplikoval procesné predpisy a akými úvahami sa riadil pri svojom rozhodovaní o veci samej, nakoľko práve táto nezrozumiteľnosť a tým aj nepreskúmateľnosť rozsudku je premietnutá do tej skutočnosti, že dôvody na zmenu rozsudku súdu prvého stupňa musela sťažovateľka uviesť až dva a navyše alternatívne, nakoľko z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa nie je jasné, resp. z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa nie je jednoznačné, či základnú zásadu danú Čl. 2 - veta druhá ZP súd prvého stupňa rešpektoval, alebo či ju nerešpektoval, alebo či ju rešpektoval len sčasti, teda takéto „nedostatočné“ odôvodnenie rozhodnutia nemôže v jej prípade tvoriť v tomto smere súčasť jej spravodlivého procesu, teda procesu, ktorého kvalita musí zodpovedať právam o ktorých sa koná a zároveň ani nezodpovedá základnému právu sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavného zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy SR v platnom znení.»*

K rozsudku odvolacieho (krajského) súdu sťažovateľka okrem iného uvádza, že nie je vecne správny a že sa v ňom krajský súd nevysporiadal s jej námietkami uvádzanými v odvolaní.

Konkrétne sťažovateľka uvádza: *„Súd druhého stupňa teda nerešpektoval nielen právo sťažovateľky formulované v § 201 OSP, najmä však nerešpektoval zásadu uvedenú najmä v ustanoveniach § 157 ods. 2 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP a tým nerešpektoval aj základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Z uvedeného je teda zrejmé aj to, že napriek tomu, že v riadnom konaní na súde prvého stupňa došlo k vade uvedenej v § 221 ods. 1 písm. f) OSP, teda že navrhovateľke, ako účastníkovi konania sa rozsudkom súdu prvého stupňa odňala možnosť konať pred súdom a tým teda neboli ani splnené zákonné podmienky na potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa v zmysle § 219 ods. 1 OSP (pretože, tak ako to sťažovateľka vyššie uvádza, je rozsudok súdu prvého stupňa nepreskúmateľný pre jeho nezrozumiteľnosť, nakoľko súd*

prvého stupňa nerešpektoval najmä zásady uvedené v ustanovení § 157 ods. 2 OSP ako aj v § 132 OSP ako aj základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru) mal odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a to podľa § 221 ods. 1 písm. f) OSP. Tým, že odvolací súd tak neurobil a prijal rozhodnutie vo veci samej, ktorým je potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu napadnutý touto sťažnosťou, zaťažil teda svoje rozhodnutie vadou, ktorou sa sťažovateľke ako navrhovateľke a účastníkovi konania rozsudkom odvolacieho súdu odňala možnosť konať pred súdom a tým porušil základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru a to porušením najmä práva sťažovateľky na nestranné konanie a rozhodovanie, čo môže mať, resp. má za následok aj neprávne rozhodnutie vo veci samej.“

K otázke správneho právneho posúdenia veci so zameraním sa na neplatnosť dohody o skončení pracovného pomeru sťažovateľka uvádza: „... odvolací súd vôbec neuviedol, a to ani v iných častiach jeho rozhodnutia, z akých dôvodov (uvedených sťažovateľkou v odvolaní sťažovateľky, ako aj v písomnom podaní sťažovateľky realizovanom krátkou cestou dňa 03. 05. 2011), opierajúc sa pri tom na sťažovateľkou v jej odvolaní uvádzané vykonané dokazovanie, sťažovateľka navrhovala odvolaním sťažovateľky napadnutý rozsudok zmeniť a súčasne, resp. následne teda neuviedol ani to ako tieto dôvody sťažovateľky posúdil vo vzťahu k sťažovateľkou uvádzanému vykonanému dokazovaniu a neuviedol ani to ako sa s nimi právne vysporiadal a teda neuviedol ani to ako pri tom posudzoval tomu zodpovedajúcu sťažovateľkou uvádzanú právnu argumentáciu vzťahujúcu sa k otázke správneho právneho posúdenia veci so zameraním sa na neplatnosť predmetnej dohody a to podľa sťažovateľkou označeného I. právneho dôvodu pre určenie neplatnosti predmetnej dohody (t. j. podľa § 39 OZ v spojení najmä so základnou zásadou zákonníka práce uvedenou v Čl. 2 - veta druhá ZP). Tým, že odvolací súd tak neurobil, nezaoberal sa a neprihliadal teda na dôvody odvolania sťažovateľky (uvedené sťažovateľkou v odvolaní sťažovateľky, ako aj v písomnom podaní sťažovateľky realizovanom krátkou cestou dňa 03. 05. 2011) a nevysporiadal sa s nimi ani v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozsudku a napriek tomu prijal rozhodnutie vo veci samej, ktorým je potvrdzujúci rozsudok

odvolacieho súdu napadnutý touto sťažnosťou, je rozsudok odvolacieho súdu nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, nakoľko odvolací súd nerešpektoval zásady uvedené najmä v ustanoveniach § 157 ods. 2 OSP a § 132 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP, čím sa sťažovateľke rozsudkom odvolacieho súdu odňala možnosť konať pred súdom, teda sťažovateľke sa evidentne odňala aj možnosť náležite tak skutkovo, najmä však právne argumentovať proti tomuto jeho rozsudku, a to najmä v otázke nesprávneho právneho posúdenia veci, ktorá spočíva, resp. má svoj základ práve vo vade konania spočívajúcej vtom, že sťažovateľke ako navrhovateľke a účastníkovi konania sa rozsudkom odvolacieho súdu odňala možnosť konať pred súdom a následkom aj tejto skutočnosti je takto vadný rozsudok odvolacieho súdu zároveň zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny (svojvoľný) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu, čo má za následok porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a porušenie práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru, čo môže mať, resp. má teda ďalej následne za následok aj neprávne rozhodnutie vo veci samej, spočívajúce v nesprávnom právnom posúdení prejednávanej veci.“

Sťažnosťou napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľka vytyka, že je arbitrárne, vecne nesprávne a jeho prijatiu predchádzalo porušenie povinnosti najvyššieho súdu konať nezávisle a nestranne.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd prijal sťažnosť na ďalšie konanie a rozhodol niektorým z alternatívne navrhnutých nálezov:

„1. Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 2 Cdo 145/2011 zo dňa 29. 02. 2012 porušené bolo.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 2 Cdo 145/2011 zo dňa 29. 02. 2012 sa v časti odmietnutie dovolania navrhovateľky zrušuje a vec sa Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky vracia na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd SR je povinný uhradiť sťažovateľke trovy konania na účet spoločnosti Mgr. R. K., advokát... do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

alternatívne...

1. *Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. značka 5 Co 107/10-303 zo dňa 3. mája 2011 a rozsudkom Okresného súdu Bratislava II... č. k. 52 C/182/2008-228 zo dňa 30. septembra 2009 porušené bolo.*

2. *Rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. značka 5 Co 107/10-303 zo dňa 3. mája 2011, pokiaľ ním bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Bratislava II... č. k. 52 C/182/2008-228 zo dňa 30. septembra 2009 v časti zamietnutia návrhu navrhovateľky o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru dohodou uzatvorenou medzi navrhovateľkou a odporcom dňa 02. 06. 2008 a rozsudok Okresného súdu Bratislava II... č. k. 52 C/182/2008-228 zo dňa 30. septembra 2009 v časti zamietnutia návrhu navrhovateľky o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru dohodou uzatvorenou medzi navrhovateľkou a odporcom dňa 02. 06. 2008 sa zrušujú a vec sa Okresnému súdu Bratislava II... vracia na ďalšie konanie.*

3. *Krajský súd v Bratislave a Okresný súd Bratislava II... sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť sťažovateľke trovy konania na účet spoločnosti Mgr. R. K., advokát... do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.*

alternatívne...

1. *Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. značka 5 Co 107/10-303 zo dňa 3. mája 2011 porušené bolo.*

2. *Rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. značka 5 Co 107/10-303 zo dňa 3. mája 2011, pokiaľ ním bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Bratislava II... č. k. 52 C/182/2008 - 228 zo dňa 30. septembra 2009 v časti zamietnutia návrhu navrhovateľky o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru dohodou uzatvorenou medzi navrhovateľkou a odporcom dňa 02. 06. 2008 sa zrušuje a vec sa Krajskému súdu v Bratislave vracia na ďalšie konanie.*

3. *Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť sťažovateľke trovy konania na účet spoločnosti Mgr. R. K., advokát... do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“*

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť rozsudkom okresného súdu č. k. 52 C 182/2008-228 z 30. septembra 2009, rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 107/2010-303 z 3. mája 2011 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 145/2011 z 29. februára 2012.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu č. k. 52 C 182/2008-228 z 30. septembra 2008

Pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy („... ak o ochrane týchto práv a slobôd

nerozhoduje iný súd“). Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach tak, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany základného práva na ústavnom súde iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy.

Ústavný súd vychádzal z toho, že v uvedenej právnej veci rozhodol okresný súd rozsudkom z 30. septembra 2008, ktorým návrh sťažovateľky na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru zamietol, pritom sťažovateľka tento rozsudok napadla odvolaním.

V dôsledku podaného opravného prostriedku bola námietka porušenia označených práv sťažovateľky predmetom rozhodovania krajského súdu v rámci odvolacieho konania. V rámci tejto procedúry krajský súd rozhodnutie súdu prvého stupňa preskúmal a svoj právny názor vyjadril v rozsudku z 3. mája 2011. Ústavný súd preto konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebolo v jeho právomoci preskúmanie rozsudku okresného súdu, lebo toto patrí do právomoci krajského súdu. V súvislosti s namietaným porušením označených práv je z ústavného hľadiska pre ústavný súd podstatné a určujúce len preskúmanie postupu krajského súdu (obdobne napr. m. m. III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05). Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti rozhodnutiu okresného súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci.

2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 107/2010-303 z 3. mája 2011

Sťažovateľka namietala porušenie svojich práv aj rozsudkom odvolacieho krajského súdu. Z obsahu sťažnosti okrem iného vyplynulo, že k ich porušeniu malo dôjsť tak, že krajský súd jej svojím rozsudkom odňal možnosť konať pred súdom, svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil a nezohľadnil argumenty sťažovateľky uvedené v odvolaní. Sťažovateľka zároveň nesúhlasí s právnymi závermi a názormi prijatými krajským súdom.

Ústavný súd vo svojej judikatúre pravidelne zdôrazňuje, že nie je alternatívou a ani ďalšou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). V dôsledku toho v konaní o ústavných sťažnostiach nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu vrátane posúdenia skutkových otázok, pretože jeho úlohou nie je zastupovanie, resp. nahradzovanie všeobecných súdov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 225/03, IV. ÚS 158/09). Akékoľvek skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť preto predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a teda z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 262/04). Zo sťažnosti sťažovateľky vyplynulo, že jej podstatou je jej nesúhlas s právnym názorom všeobecného súdu (krajského súdu), ako aj s jeho interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku č. k. 5 Co 107/2010-303 z 3. mája 2011 okrem iného uviedol:

«Odvolaací súd preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p. na odvolacom pojednávaní (§ 214 ods. 1 O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Podľa ustanovenia § 60 ods. 1, 2 a 3 Zákonníka práce, ak sa zamestnávateľ a zamestnanec dohodnú na skončení pracovného pomeru, pracovný pomer sa skončí dohodnutým dňom. Dohodu o skončení pracovného pomeru zamestnávateľ a zamestnanec uzatvárajú písomne. V dohode musia byť uvedené dôvody skončenia pracovného pomeru, ak to zamestnanec požaduje alebo ak sa pracovný pomer skončil dohodou z dôvodov organizačných zmien. Jedno vyhotovenie dohody o skončení pracovného pomeru vydá zamestnávateľ zamestnancovi.

Podľa ustanovenia § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa právny úkon musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

Podľa ustanovenia § 38 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, pokiaľ ten, kto ho urobil, nemá spôsobilosť na právne úkony. Takisto je neplatný právny úkon osoby konajúcej v duševnej poruche, ktorá ju robí na tento právny úkon neschopnou.

Podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

V prejednávanej veci predmetom konania bolo určenie neplatnosti dohody o skončení pracovného pomeru zo dňa 2. 6. 2008, ku ktorej uzavretiu došlo za prítomnosti okrem navrhovateľky ešte troch osôb a to Ing. A., Ing. T. a Mgr. F., keď konanie menovaných navrhovateľka označila za konanie v rozpore s dobrými mravmi a súčasne zneužitím práva v neprospech navrhovateľky, ktorej vôľa pri uzavretí dohody o skončení pracovného pomeru nebola slobodná, ale ovplyvnená psychickým nátlakom osôb konajúcich v mene odporcu, ktorí jej mali hroziť daním výpovede z pracovného pomeru, ktorú v danom čase neboli oprávnení realizovať a teda išlo o bezprávnú vyhrážku.

Súd prvého stupňa veľmi podrobne výsluchmi svedkov a ďalšími spôsobmi zisťoval skutkový stav, pričom z výpovedí Ing. A., Ing. T. a Ing. F., ale ani z výsluchu členov odborového orgánu ohľadne toho, či mal zamestnávateľ úmysel ukončiť pracovný pomer s navrhovateľkou výpoveďou, resp. žiadal súhlas odborov k výpovedi, nevyplývalo. Z dokazovania nevyplývalo ani to, že by vedúci zamestnanci zamestnávateľa vyvíjali na navrhovateľku psychické alebo iné tlaky, či donucovanie. Z ich výsluchov vyplýva, že od navrhovateľky žiadali len vysvetlenie k informáciám, ktoré mali o údajnom porušovaní pracovnej disciplíny z jej strany s tým, že ak nedôjde k uspokojivému vysvetleniu, môže jej byť uložené kárne opatrenie. Žiadna bezprávná hrozba, či už výpoveďou alebo okamžitým skončením pracovného pomeru preukázaná nebola.

Aj odvolací súd zastáva názor, že v prípade ak zamestnávateľ prijme určité opatrenia na zabránenie ďalších porušení povinností a pracovnej disciplíny v presvedčení, že zamestnanec sa takéhoto porušenia dopustil, nemožno hovoriť o psychickom nátlaku resp. bezprávnej vyhrážke zamestnávateľa.

Dohoda o skončení pracovného pomeru predstavuje dvojstranný právny úkon, ktorým na základe vôle zúčastnených strán dochádza ku skončeniu pracovného pomeru k určitému dňu. V priebehu konania navrhovateľka žiadnym spôsobom nepreukázala, že jej

právny úkon smerujúci k rozviazaniu pracovného pomeru s odporcom, nebola jej slobodná vôľa učinená vážne, z dôvodu ktorého by mal byť predmetný úkon postihnutý neplatnosťou. Pokiaľ si navrhovateľka vybrala medzi upozornením na porušenie pracovnej disciplíny a dohodou o skončení pracovného pomeru, išlo o jej voľbu, musela si byť ako skúsená vedúca pracovníčka vedomá následkov svojho rozhodnutia. Ako vedúca pracovníčka určite prišla do kontaktu a nepochybne aj sama uzatvárala množstvo dohôd o skončení pracovného pomeru so svojimi podriadenými, takže vedela aké právne následky prináša takýto právny úkon. Pokiaľ nesúhlasila so závažnosťou vytýkaných porušení pracovnej disciplíny, mohla zamestnávateľa o tomto presvedčiť, prípadne sa brániť štandardnými právnymi prostriedkami i prípadnou žalobou na súde. Nakoniec ani možnosť dania výpovede by v danom prípade nepredstavovala bezprávnu vyhrážku, keď vo všeobecnosti pri opakovanom, či sústavnom porušovaní pracovnej disciplíny môže byť toto dôvodom pre výpoveď z pracovného pomeru, zamestnávateľ teda v takom prípade „hrozí“ niečím, k čomu je oprávnený (v opačnom prípade je výpoveď neplatná) a rozhodne tu nešlo o zneužitie výkonu práva na ujmu zamestnanca. Z konania odporcu, resp. z konania osôb konajúcich v jeho mene nemožno dôvodiť, že by zneužil právo a jeho konanie voči navrhovateľke by nebolo v súlade s dobrými mravmi (§ 13 ods. 3 ZP), pretože iba využil zákonnú možnosť a postupoval v súlade s vyššie citovanými zák. ustanoveniami.

Súd prvého stupňa vychádzal zo správneho právneho názoru. Vzhľadom na to, že za konania nebolo preukázané, ani inak nevyšlo najavo, že by odporca zneužil právo a konal v rozpore s dobrými mravmi (§ 13 ods. 3 ZP) a vychádzajúc z vyššie popísaných zistení i odvolací súd dospel k záveru, že dohoda o skončení pracovného pomeru zo dňa 2. 6. 2008 je platným právnym úkonom. Odvolací súd z týchto dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.»

Pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti ústavný súd nezistil žiadnu takú skutočnosť, ktorá by mohla spochybniť právne závery krajského súdu. Je to tak z toho dôvodu, že po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu a s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľka uviedla vo svojej sťažnosti, ústavný súd nezistil taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako to

sťažovateľka tvrdila vo svojej sťažnosti. V napadnutom rozhodnutí krajský súd zohľadnil všetky jeho zákonné náležitosti a tieto pri jeho tvorbe aj prakticky aplikoval. Závery, ku ktorým krajský súd takto dospel, preto nemožno označiť za svojvoľné (arbitrárne) alebo zjavne neodôvodnené, keďže majú oporu v zákone a sú jasne a dostatočne právne zdôvodnené. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožnila, nestačí na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti, resp. arbitrárnosti napadnutého rozsudku.

Ústavný súd tiež podotýka, že obsahom základného práva na súdnu ochranu, resp. spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nie je garancia, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Ústavný súd zároveň pripomína, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom (odvolacom) konaní nemusí reagovať na každú vznesenú námietku, ale iba na také, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, prípadne zostali sporné, resp. sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia preto neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, hoci z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti pre zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), keďže napadnuté rozhodnutie krajského súdu nesignalizuje žiadnu možnosť porušenia základného práva na súdnu ochranu, resp. na spravodlivé súdne konanie, dôvodnosť ktorej by bolo potrebné vecne skúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

3. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 145/2011 z 29. februára 2012

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľka namietala porušenie označených práv uznesením najvyššieho súdu, pričom podstatu tvorí jej nesúhlas s právnym názorom najvyššieho súdu týkajúcim sa prípustnosti podaného dovolania.

Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že všeobecný súd v zásade nemôže porušiť základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi jeho postup v občianskoprávnom konaní. Takýmto predpisom je aj Občiansky súdny poriadok. Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, čo platí pre všetky konania vrátane dovolacích (§ 236 a nasl. OSP). Zohľadňujúc svoju doterajšiu judikatúru ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že posúdenie, či sú, alebo nie sú splnené podmienky dovolacieho konania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00), preto právomoc ústavného súdu pri ochrane práva každého účastníka konania nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 13/01), resp. ak všeobecné súdy neposkytnú ochranu označenému základnému právu sťažovateľa v súlade s ústavnoprocenými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred ním bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Ako už bolo uvedené, úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, *mutatis mutandis* II.

ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Ústavný súd z tohto hľadiska preskúmal napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľky, pričom nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala jeho svojvoľný postup (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania), ktorý by nemal oporu v zákone. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že najvyšší súd sa zaoberal a vysporiadal s dôvodmi sťažovateľky, ale pretože sa s nimi nestotožnil, odmietol dovolanie ako neprípustné.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia najvyšší súd uviedol:

„... V preskúmvanej veci navrhovateľka napadla dovolaním rozsudok odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (§ 219 O. s. p.).

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 ods. 2 a ods. 3 O. s. p.

Rozhodnutiu odvolacieho súdu nepredchádzalo rozhodnutie dovolacieho súdu obsahujúce právny názor v tejto veci. Preto dovolanie podľa § 238 ods. 2 O. s. p. neprichádza do úvahy. Nejedná sa ani o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani nešlo o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4. Dovolanie nie je preto prípustné ani podľa § 238 ods. 3 O. s. p.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O. s. p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O. s. p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie

prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. (t. j., či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesné nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nepodania návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom či konania nesprávne obsadeným súdom).

S prihliadnutím na obsah dovolania, sa dovolací súd osobitne zamerl na otázku, či konanie pred súdmi nižších stupňov nebolo postihnuté vadou uvedenou v § 237 písm. f/ O. s. p. ...

Dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia je vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Podľa názoru dovolacieho súdu v posudzovanej veci konanie pred odvolacím súdom takouto vadou nie je postihnuté.

Podľa názoru dovolateľky odvolací súd ako aj súd prvého stupňa riadne neodôvodnili svoje skutkové a právne názory v rozhodnutiach.

Zákonné požiadavky na odôvodnenie rozsudkov vyplývajú z 157 ods. 2 O. s. p. Jeho účelom je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia; zároveň je aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia. Ustanovenie § 157 ods. 2 O. s. p. dáva súdom dostatočný návod na to, aké má byť odôvodnenie rozhodnutia. Z hľadiska úplnosti odôvodnenia rozhodnutia treba, aby odôvodnenie obsahovalo najmä stručné a výstižné prednesy účastníkovi a ich konečné návrhy, dôkazy, o ktoré súd oprel svoje skutkové zistenia, úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení dôkazov a skutočností, ktoré mal preukázané, a právne posúdenie zisteného skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení.

Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07). Vychádzajúc z toho dospel dovolací súd k záveru, že právo navrhovateľky na riadne odôvodnenie porušené nebolo. Odôvodnenie napadnutého rozsudku zodpovedá požiadavkám uvedeným v § 157 O. s. p. Odvolací súd v celom rozsahu stotožnil so skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvého stupňa, jeho právne závery považoval za správne. Pokiaľ ide o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, tento v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav (vysvetlil, ktoré skutkové zistenia považoval za rozhodné), primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania (uviedol vlastné hodnotiace závery) a citoval právny predpis, ktorý aplikoval na prejednávany prípad a z ktorého vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil (k otázke správnosti skutkových zistení i správneho právneho posúdenia veci a ich vplyvu sa môže dovolací súd vyjadrovať len z pohľadu prípustnosti dovolania - vid' hore).

V dovolaní navrhovateľka namietala i nesprávne právne posúdenie veci a právne závery konajúcich súdov.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval,

alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd sa ale právnym posúdením veci nedopúšťa procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. Toto ustanovenie dáva totiž odňatie možnosti konať pred súdom výslovne do súvislosti (iba) s faktickou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právnym posúdením veci súdom, spočívajúcim v aplikácii hmotnoprávneho alebo procesného predpisu na zistený skutkový stav vyjadreným v rozhodnutí, sa vo všeobecnosti účastníkovi neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle citovaného ustanovenia... Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť (len) procesné prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.); zároveň je zhodne zastavaný názor, že nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nezakladá procesnú prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. (porovnaj napr. rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010).

Vady konania v zmysle § 237 O. s. p. neboli spôsobilé založiť ani právne závery, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 O. s. p., pretože právnym posudzovaním súd nemôže založiť žiadnu procesnú vadu, ktorá je uvedená v tomto ustanovení.

Dovolací súd nezistil ani existenciu žiadneho ďalšieho dôvodu obsiahnutého v taxatívnom výpočte uvedenom pod písmenami a/ až e/ a g/ ustanovenia § 237 O. s. p. Dovolanie v tejto veci preto ani podľa týchto zákonných ustanovení prípustné nie je.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O. s. p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľky podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Vzhľadom na odmietnutie dovolania nepristúpil k posúdeniu vecnej správnosti dovolaním napadnutého rozsudku.“

Podľa názoru ústavného súdu uznesenie najvyššieho súdu nemožno považovať za arbitrárne a nezlučiteľné s aplikovanými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Občiansky súdny poriadok výslovne umožňuje, a aj preto použitý spôsob v konkrétnom prípade neznamená odopretie prístupu k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch.

Keďže sťažovateľka namietala porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu, že najvyšší súd v dovolacom konaní neuznal ňou uvádzané dôvody prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f) OSP [v spojení s odôvodnením podľa § 241 ods. 2 písm. a) a c) OSP], a keďže súčasťou označených práv nie je aj povinnosť najvyššieho súdu uznať dôvody prípustnosti dovolania uvádzané sťažovateľkou, ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označených práv, realnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Pretože sťažnosť sťažovateľky bola ako celok odmietnutá a rozhodovanie o ďalších požiadavkách (zrušiť napadnuté rozhodnutia, vrátiť vec všeobecným súdom na ďalšie konanie, priznať náhradu trov právneho zastúpenia) je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu nedošlo, ústavný súd sa týmito požiadavkami nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. októbra 2012